

Селесте, Трой, Тифани и Питър, зяпнали се един друг, се заговориха чак когато по-младата жена попита:

- Вие... как се озовахте тук!?
- Добър въпрос – отговори Трой, все още оглеждайки се. – Но не по-малко добър е... къде е това ‘тук’?

Питър и Тифани се спогледаха. Объркани.

- Намираме се из джунгла в южен Еквадор. Как така сте се озовали на това място без да знаете къде отивате?

- Това е една твърде дълга и нелогична история, на която и ние самите не знаем отговора – каза Селесте, след което се загледа с трепет към капака на саркофага, от който тя и съпруга ѝ бяха излезли току-що. Приклекна пред него и го докосна – Но едно нещо си става все по-ясно. Тези артефакти не се появяват случайно насам-натам по света. Те някак са навързани. А вероятно и ние някак сме се оказали навързани с тях.

Трой също се приведе над детайлното изображение на египетски фараон на капака. Тифани и Питър пак се спогледаха колебливо.

- Ще ни трябва доста време да схванем какво ни казвате – каза жената, при което погледна смарт часовника на ръката си. – Но междувременно не е зле да се ориентираме към връщане в къщичката... а за някои от вас – отиване към къщичката за първи път. Скоро ще се стъмни.

- Ще се... стъмни? – запремига Селесте и със съпруга ѝ се изправиха. Чак сега се замислиха над факта, че наоколо още беше светло – Колко часа е в момента?

- Осем без пет.
- Коя дата?
- Двадесет и четвърти август. Защо?
- Защото... - прошепна Трой, който също като жена си тъкмо бе установил нещо изумително. – Защото когато преди малко ние със Селесте бяхме повлечени от подобен саркофаг там, в покрайнините на Уест Порт... часът беше малко след девет и половина на двадесет и четвърти август. А часовата зона на Кънектикът и Еквадор би трябвало да е една и съща!

- Което не само сочи към абсурдния факт, че не е минало *никакво време* докато сме били в онова изумително пространство... а дори сме се върнали назад с повече от час и половина!

И четиримата бяха потресени. Но наскоро потреса и последвалото ново мълчание, Тифани попита:

- Това *пространство*, за което говорите? Какво представляваше то?
- И ние не сме сигурни – каза Трой. – Но едно е сигурно – то бе *твърде* обвързано не само с нас и със саркофазите... а и с баба Аврил и дядо Георги.

- На практика ни представи образи от някои от най-емблематичните моменти в животите им на предопределени влюбени. Първите им погледи един към друг... първите трепети... победите и паденията... младежкия и зрелият им живот... наследниците им...

- Да, но... знаеш ли, скъпа, - Трой се обърна към нея. – Като се замисли човек в тези откъсчета от историята на баба и дядо ние така и не видяхме сцени с техни наследници в *множествено* число. А само с *един* наследник – техният първороден син. Моят баща Джейкъб.

- О... да, наистина! – възкликна Селесте. – Те имат още толкова много деца и внуци, но в онези мигове ни бе представен само той. Баща ти.

- Мисля, че дори ние, без да сме навътре в целия този случай, можем да констатираме, че това само още повече замесва теб и твоя клон от рода Годхънт със случая – каза Питър.

- Че съм замесен вече няма и капка съмнение – кимна Трой. – Но сега взех да се запитвам до каква степен цялата тази работа има общо и със случая на изчезването на Матео и Тайен.

- Матео... Матео Карсън? – ококори се Тифани.

- Тайен... Ачак!? – не можеше да повярва Питър.

- Не сте ли чули? Това е голяма новина.

- Не сме, ние сме с изключени телефони откакто сме дошли тук – каза момчето и за сетен път се загледа с приятелката си. – Но може би наистина е дошло времето да ги включим.

В това всички бяха единомислени. Също както и в последвалото си решение – да отидат възможно най-бързо до някоя друга не толкова дива точка от тази местност. Знаеха, че просто да си останат тук, из тази Еквадорска джунгла, и да разискват въпросите си докато нощта се спуска над тях нямаше да помогне на оплетения им случай. Защото както изглеждаше в момента имаше едно основно място, на което героите евентуално можеха да получат повече отговори – или да бъдат засипани от още повече въпроси.

Домът на Георги и Аврил Годхънт в Уест Порт.

Междувременно, партито в дома на Савана Гордън все по-уверено се насочваше към своя разгар.

Всъщност, 'парти' е слаба дума, за да се опише това, което във вечерните часове се случваше във въпросното огромно имение от най-елитния богатшки квартал в Уест Порт. По западните държави и най-вече в САЩ използваната дума за подобни неударжими веселби обикновено е 'rager' – макар че като за младежки купон през 2065 вероятно и този термин вече можеше да се зачете за твърде остарял.

Към десет часа употреба на музиката, технологиите и всевъзможните позволени и непозволени питиета и други вещества вече се опитваше да вземе своят връх. По диваните, подовете, масите, из басейна и плочките около него, по тревите - навсякъде имаше тийнейджъри, които сякаш в момента просто не бяха на този свят. Някои от тях танцуваха, скачаха и крещяха с изумителна като за едно човешко тяло енергия, други се излежаваха, потънали в трудно обясними нива на нирвана. А имаше и такива, които се възползваха от функциите за придвижване на летящи коли в имението, за да си правят по някое и друго въздушно кръгче из територията на имота – с притеснително висока и, разбира се, също непозволена скорост.

В интерес на истината, към цялата тази картинка освен хора присъстваха и няколко приобщени към веселбата индивида от расата на стуоните – считаните за добронамерени извънземни, които от край време бяха сред онези, с които човечеството общуваше и беше в ползотворен мир. На вид почти като хора, но с ясно видими сърца, намиращи се зад прозрачна преграда в гърдите им, те имаха вродената функция също така да могат естествено да се носят над земята – затова и тяхното изживяване във въздуха се явяваше дори още по-шеметно след като не им се налагаше да се докосват до каквато и да е машина и съответно разполагаша с възможността с лекота просто да потъват в... екстаза... Които, разбира се, не им пречеше да се съгласяват да подпомагат и някои от неспособните на каквото и да е свръхестествено да изживяват възвисяването и по други начини освен с изредените досега.

Надали за някого е изненада, че и интимните актове между не един и двама познати и/или непознати присъстваха на доста места из това обширно имение. И че не всеки се притесняваше от публичността, а някои дори се наслаждаваха на разкрепостеното си присъствие буквално пред очите на обграждащите ги.

Като например Брейди, който както си се разхождаше из помещенията, съвсем ненадейно попадна на картинка, която му се искаше да не беше виждал. Поради което и ние няма да я описваме детайлно, а само ще споменем, че се развиваше между двама мъже и две жени на плота в кухнята...

Потресен, младият наследник Ейбрамс просто каза едно 'Съжалявам' задето бе прекъснал веселото им преживяване (но мигом се почувства нелепо той да е този, който да се извинява), после се обърна и се върна към хола. Там ситуацията не бе по-малко разкрепостена, но пък поне Брейди можа да срещне и погледа на един доста по-сдържан свой връстник и роднина – единия от двамата, които го бяха довели тук.

- Кейлъб! – извика момчето и, макар и вика му да бе силно заглушен от мощната рап песен, която гърмеше отвсякъде, успя да привлече вниманието на чичо си. Двамата се доближиха един до друг – Стига толкова! Това беше! Тръгвам си! Как можех изобщо да ви се вържа и да дойда тук!?

- Честно да ти кажа, дори аз започвам да се питам... - отвърна младият Годхънт и с присвита вежда се загледа в две момчета и едно момиче, които бяха разпиляли обилно количество кокаин на паркета и, въргаляйки в него, доволно го поемаха през ноздрите си направо от пода. Тогава обаче очите му попаднаха на нещо, което го подтикна да се подсмихне. – Хм... Но знаеш ли, може накрая все пак да успеем да докараме поне твоята мисия тук до някъде...

Брейди се извърна в същата посока и с вълнение завари своята младежка тръпка Савана да стои сама на един диван и просто да оглежда с лека усмивка случващото се наоколо. Жената обаче не правеше нищо, защото си й личеше, че бе започнала да се изморява – което, разбира се, тя самата никога не би си признала пред другите. Момчето, чието сърце и сега туптеше лудо за нея, обаче умееше да преценява хората, особено тези, на които държеше... а намека на Кейлъб да отиде да й прави компания му се понрави. Или поне в първия момент.

После обаче Брейди запремигва, размахва с ръце, обърна се към роднината си и отсече намръщен:

- Не, не, не! Стига съм ви позволявал да ме манипулирате, за да останем повече! Савана не ме забелязва и толкова!

- Приятел, тя всъщност... - опита се да каже нещо загледания към въпросната млада дама Кейлъб, но неговият племенник го прекъсна и не му позволи да довърши:

- Казах НЕ! Стига напразни надежди! Ама и аз какъв съм наивен смотаняк, че изобщо ви давам на теб и Тод да ми ги набивате в главата, та чак се повличам с вас по подобни купони! Пак повтарям - говорим за *Савана Гордън*, човече! Момиче от съвсем друга лига, която никога не би...

- Името си ли чух?

Брейди се скова на мястото си. Изцъкли очи към Кейлъб, чието изражение в момента сякаш казваше 'Ех, опитах се да те предупредя'. След това младият Ейбрамс се обърна по посоката, от която се бе чул тъй привлекателният според него момичешки глас... и я видя. Тя го гледаше от горе до долу с полупритворен поглед и скръстени ръце, но и с тънка усмивка.

- Савана... аз... аз... - безумно засрамен, Брейди заекна.

За радост неговият чичо знаеше какво да каже, за да го измъкне от неловката ситуация и дори да подпомогне каузата, за която като че бе дори повече нахъсан от племенника си:

- Брейди тъкмо ми говореше колко му е кеф, че най-накрая присъства на парти на популярно момиче от твоята лига, Савана! Със сигурност никога... няма да го забрави!

Погледна ухилен към другия младеж, когото потупа ведро жпо рамото, после пак към момичето, сетне се извърна на другата страна, умишлено оставяйки ги сами.

- Ей... ти си онзи роднина на Джени от вчерашното изложение, нали? – попита тогава Савана, все още преценявайки с поглед Брейди.

- Аз... Ъ... Да... - колкото и неудобно да се чувстваше, младежът бързо се взе в ръце, тъй като осъзна колко глупаво би било да се държи толкова задръстено след думите на Кейлъб. Дори и с цената да излъже – И чичо ми е прав – наистина ми е приятно да съм тук.

- Хм... Дали? – в този въпрос на Савана имаше нещо саркастично. – Защото на мен нещо вече не им е съвсем приятно.

- Наистина ли? – не можа да повярва Брейди.

- Да – кимна момичето. – Виж, не бих го споделила с повечето други, защото може да ме сметнат за смотана... но с теб нямам проблем – Макар и това да си беше на практика обиден намек, Брейди все пак се зарадва, че тя би споделила каквото и да е с него, затова я изслуша – Има моменти, в които удоволствието да разпускам по *чак такива* начини достига до такъв един свой връх, че в последствие явно няма как просто да не започне... да слиза надолу. Имам предвид, че момиче като мен все трябва да си има някаква граница, нали? Иначе рискува да заприлича на нещо твърде жалко...

С присвити устни и някак погнусена гримаса метна един презрителен поглед към тийнейджърката, която шмъркаше кокаина от пода в компанията на двете момчета. Брейди пък, който още бе изненадан от думите ѝ, потрепна при мисълта, че между възгледите им може би все пак можеше да се открие все някаква връзка. Затова и се опита да ги обвърже още повече като съответно вложи в разговора малко повече от онова, което предполагаше, че би се харесало на Савана:

- Разбирам те. Да си истински готин не значи да се излагаш като животно. То дори и животните не се излагат така, защото някои неща просто са си им в природата. Докато ние, хората... ъм... би трябвало да имаме други търсения. Особено когато имаме външния вид и капацитета, които ти имаш.

Да, това ласкателство без съмнение се понрави на младата дама. Тя може би за първи път се усмихна на Брейди без в това да е вложено някакво високомерие.

- Ти да видиш, можело да се говори смислено с теб... - отбеляза, без да се усеща дали не звучеше твърде иронична – Как ти беше името?

- Брейди. Брейди Ейбрамс – отговори момчето със силно върнение, които се опита да прикрие у себе си, за да не може Савана да го разчете твърде ясно.

Той и тя се спогледаха подсмехната, но тъкмо когато момчето се намери да продължи разговора помежду им... изведнъж входната врата на къщата недалеч оттук рязко се отвори. Всъщност, тя вече беше наполовина отворена, а встрани на нея момче и момиче се натискаха страстно на стената, но кефа им доста бързо секна, когато видяха тримата по-възрастни, които с тежки стъпки и сериозни изражения преминаха през прага. Техния кеф и този на останалите тийнейджъри.

- Савана Гордън!!! – със силен, гневен глас, един висок и слаб изискано облечен мъж рязко махна шапката от главата си и я захвърли настрани, а погледът му направо се стрелна към момичето. – Какво си въобразяваш, че правиш!?

Тийнейджърката пребледня, замръзнала на мястото си. Остана без ума и дума в следващите секунди, в които нейните родители и друга една не особено позната зряла дама пристъпиха към нея, а майка ѝ зададе една гласова команда на вградената в стените аудио система, за да спре музиката.

Но докато за Савана третата новопоявила те възрастна бе непозната, то някои като Брейди тя, с появата си, накара да се облекчат и изпотят. Особено когато се загледаха във впития ѝ в самия него гневен поглед.

- Не сме и предполагали, че дъщеря ни ще пропадне толкова! - извика тогава майката на момичето, която бе фина, изтънчена дама с прибрани нагоре светли коси.

- Мамо... татко... - чак сега Савана намери думи, с които да реагира. – Не знаех... Не знаех, че ще се прибирате толкова рано!

- Не думай! – баща ѝ я контрира саркастично, същевременно с което възмутен изгледа един гол до кръста младеж, който тъкмо закопчаваше дюкяна си докато слизаше по стълбището с две полуголи момичета. – Ама че разочарование! Такова възпитание ли сме ти дали? Да ни караш да прекъсваме важната си работна командировка в Перу, за да се връщаме тук да вкарваме в ред теб и имението си!

- А можеше дори и да не разберем за това и да продължим да се заблуждаваме какво порядъчно момиче си! Добре, че беше скъпата ни стара приятелка Рут Ейбрамс, която ни се обади след като грубите ти приятелчета дори не са искали да пуснат тук, за да открие внука си и други свои излезли от релсите близки! – майката на Савана погледна към другата по-зряла жена отстрани.

- Рут... Ейбрамс? – макар и да бе пила доста тази вечер, тийнейджърката беше достатъчно адекватна, та да не е забравила с какво име ѝ се бе представил младежът до нея само преди минути. Савана първо изгледа недоволно въпросната дама (която също я гледаше неодобрително), а после заби остро поглед и в Брейди – Тя... тя някаква роднина ли ти е!?

На момчето му идеше да се закопае някъде от срам. В този момент той повече от всякога съжаляваше, че се бе навил да дойде на това парти – като за да завърши той самия накрая като негативен център на внимание сред всички останали намръщени и гледащи към него тийнейджъри наоколо. И едва на сантиметри разстояние от изпълнения с яд към него поглед на момичето, по което беше луд.

- Бабо... - Брейди реши да погледне към Рут. – Защо не ми се обади преди да викнеш родителите на Савана!?

- И да позволя да покриете този Содом и Гомор!? – извика Рут, при които отиде при него и го сграбчи за ръката. – Още сега идваш с мен, момченце, и тази вечер ще си поговориш хубавко с баща ти! Чака те голямо наказание! И не само теб!

При последните си думи намери сред множеството погледи наоколо и онези на Кейлъб и Тод, които я гледаха с прехапани устни и дори без тя да ги заглежда знаеха, че Рут говореше за тях. Нямаше как обаче двете момчета да не се почувстват неудобно и за своя общ свит роднина, когото тя сега публично извеждаше от тук пред неодобрителните и дори разярени погледи на всички младежи, включително на онези, които без съмнение нямаше да забравят за този случай и нямаше да позволят и на него самия да забрави.

Така завърши дългоочакваният купон в дома на Савана Гордън.

Поп-рок музика.

Именно такава внезапно прозвуча из притъмнения зеленист двор на друго богато имение докато четири силуета пристъпваха по алеята към главния вход на къщата.

Имението Годхънт, като едно от най-старите такива в тази част от града, неведнъж бе огласяно от ритмите на какви ли не песни и мелодии – както пускани, пяти и дори свирени от главите на рода Георги и Аврил, така и от страна на техните многобройни наследници, за които този дом се чувстваше като едно трайно основно убежище на

представителите на великата вековна династия. Не бяха малко и гостите, които се бяха наслаждавали на *музика* тук и на това място – въпреки което сега единият от поредните такива, Питър Кингсли, по-скоро побърза да изключи прозвънялата аларма на телефона си, отколкото да продължи да слуша иначе грабващата ретро песен.

- Сори... - извини той, ухилен. – Не исках да нарушавам тишината. Но съвсем Бях забравил да изключа напомнянето за звездната разходка.

И докато Тифани, със своята блага, романтична усмивка показва, че знаеше за какво идеше реч, то Трой и Селесте се загледаха към тях с интерес.

- С Питър всяка вечер в един и същи час, точно в полунощ, излизаме от къщичката, в която сме отседнали в Еквадор и тръгваме да обикаляме уличките на приятното селце, вглъбявайки се в звездното небе и в емоциите, с които то допълва чувствата ни – обясни със захлас момичето.

- Ех... колко красиво... - въздъхна Селесте и се загледа в мъжа си. – И ние се опитвахме да се радваме на любовта си под звездите, когато онзи саркофаг изненадващо прояви някаква активност и... буквално ни повлече в себе си. Писано е явно сцените под звездите на не едни влюбени да бъдат възпрепятствани в името на необяснимия паранормален сюжет, развиващ се тези дни.

- Нямаме против... стига накрая да успеем да открием някакви отговори, де – каза Питър и се загледа в къщата пред себе си. – Макар че не ми се струва в момента в този дом да има някой, който да ни даде бленуваните отговори.

- Пазачът на входа каза, че баба и дядо не са излизали днес. Които е странно като за тях – те не обичат да стоят на една място, пък било то и сред уюта на дома – каза Трой, в чийто стомах започваше да назрява чувството на някаква нова тревога.

Всъщност, нейното семенце се бе появило у него и Селесте още по време на последната сцена от виденията, на които двамата неволно бяха станали свидетели – но сякаш сега основанийето за притесненито им все повече се потвърждаваше. С надеждата да успеят да го притъпят те и другата двойка отидоха до входната врата, където наследникът на господарите на този имот потропа и пристъпи първи навътре с думите:

- Ехо... Бабо... Дядо... Тук ли сте? Има ли някой?

Никой не отговори. Не се чуваше и най-малкия звук – само тези от стъпките на двете двойки по пода, когато пристъпиха в тъмния хол. Но и там нищо не даваше какъвто и да е знак в къщата да има жива душа. Всъщност, домът на семейство Годхънт не подсказваше за каквато и да е активност през целия ден – нито новите вестници, които пазачът по-рано бе донесъл при входа бяха прибрани от пощенската кутия, нито смартфоните на Георги и Аврил, намиращи се на масата, бяха със заредени батерии.

Но най-тревожното Трой, Селесте, Питър и Тифани срещнаха, когато се доближиха до семейния робот Уилям, който сега се намираше при отворения балконски прозорец, от където имаше изглед към обширния страничен двор на къщата. Стоеше там като замръзнал, а погледът му бе забит в езерцето с патиците, което се намираше там още от създаването на имението.

- Уилям? – обърна се към него Трой и дори размаха пред погледа му, но хуманоидът дори не трепна.

- Вероятно е в хибернация – предположи Питър, но после се загледа към нещо на пода, към което се приведе и побърза сам да си опонира – Или може би не... Кабелът му за зареждане не е включен. Не е типично робот да изпадне в хибернация без преди това да се е подсигурил, че ще има в себе си достатъчно енергия, за да се събуди. Нито пък собствениците му биха го сторили с него, защото едно потенциално неправомерно изключване по време на подобна почивка може да доведе до сериозни повреди в системата му.

- Доколкото знам баба и дядо осигуриха на Уилям някои иновативни

подобрения, с които да го направят по-малко зависим от електричеството. Но дори и с тях е странно той просто да е оставен в такова състояние и да не може да се включи. Да не говорим, че реално погледнато не му е нужна хибернация, защото вчера, когато го отпратих от имението “Джейвика” си беше на 85% заряд, който при нормални обстоятелства би му стигнал за много дълго време.

- *Време* – ненадейно тази дума се му от устните на робота. С което хвана хората неподготвени.

Уилям изведнъж излезе от своето странно състояние и се загледа в двете жени и двамата мъже.

- О, ти се активира! – възкликна радостна Тифани, но следващите думи на роботът бързо я върнаха във фазата на притеснение:

- *Време* – повтори тихо той. - Те нямат време. И не само те.

- За кого говориш? – попита Селесте. – За Аврил и Георги ли?

Роботът се загледа в нея и отвърна:

- Само това те успяха да закодират докато можеха. Вчера вечерта, преди да влязат в езерото.

- Влезли са в езерото!? – ококори се Трой и, разбираемо, той и другите трима човека мигом се загледаха именно в тази точка. – Но защо!?

- Повече не бих могъл да ви кажа – не ми и е вродено да разбирам повече... нали?

И той, със своето изумително изкуствено съзнание, не изглеждаше убеден в казаното. Но пък и робота, и четиримата човешки герои сега бяха убедени в друго - че още на мига трябваше да излязат при езерото в двора, за да се опитат поне този път да разберат... повече.

Отидоха там, застанаха до брега и се загледаха във водата. Но в нейната спокойна нощна чистота те съзряха само и единствено своите отражения, с красивото звездно небе и луната за фон – като в някое кристално чисто огледало, което сякаш сега им казваше ‘Ликовете ваши аз ще изобразя, но отговорите, които дириите - не’.

Изпитанието придобиваше съвсем нов мащаб.